

வவுனியாவிற்கு ஏற்றிச் செல்லுமனெக் காத் திருந்த சனத்துக்குள்ள நான் 'விசரி' மாதிரிச் திரிஞ்சன். என ரை பிள்ளையகை கண்டீங்களோ? என்று கட்டே ஒரு நாளோ இரண்டு நாளோ? பசி தாகம் ஒண்டுமதே திரியலேல்”

மகனபைப் பிரிந்த வதேனகைளும் வார்த்தகைளும் தயாளனையும் வாட்டுகிறது. நாளை புறப்படும் போது ரமணனின் நினவைக ஏதாவது ஒரு பொருளை எடுத்துச் செல்லலாம் என எண்ணுகிறான். தற்செயலாக அவனின் சரூபப் புகள்குப்புலப்படுகிறது. அதனை எடுத்துச் செல்ல மனம் விரும்புகிறது. “முன்கதவசை சாதத்தப்போன வளேகை கதவிறகுப் பின்னால அந்தச் சரூப்புகளை அவன் கண்டான். அவை ரமணனின் சரூப்புகள். அவற்றை கிளிநொச்சியில் ரமணன் வாங்கியபொழுது அவனும் கட்ட இரூந்தான். அவை ரமணனுக்குப் பிடித்திருந்தன. நல்லலதெரில் சிறிய வலேபை பாட்களோடும் கட்டிய சரூப்புகள். அவற்றை அதிகம் ரமணன் அணிவதில்லை. வளையிபுகள்குப்பு பாடசாலகைக்குப் போகும் வளையில் அணிவான். மற்றும்படி கறுத்த ரப்பர் பாட்டா சரூப்புத்தான் போட்டிருப்பான்.

தயாளன் அந்தச் சரூப்புகளைப் பார்த்தவாறு நிற்பதகை கண்ட ரமணன் தாய் அருகில் வந்தான். “இது ரமணனின் சரூப்பு தம்பி. இததை தான் ரமணன் எண்டு வசைச்சுக் கொண்டிருக்கிறம். ஓரே ஆறுதல் இதுதான். இததை பக்கத்தில் வசைச்சுப் போட்டுப் படுத்துத்தான் வயித்துக்கொதி அடங்கி நித்திரை வரம்” என்றான்.

அரிக்கனே லாம்புத் திரியகைக் குறதைத்து வதைத்துவிட்டு பாயை அவள் சுவரோரம் இழுத்துப் போடவது திரிந்தது. பின்போய் அந்தச் சரூப்புகளை கையில்படுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தான்.

இடும்புச் சலேயைத் தளர்த்தி கொய்யகச் சூரூக்குகளை வளையவே எடுத்து அவற்றில் சரூப்புகளைப் பொதித்துச் சூரூட்டி உள் பாவாடகைக்குள் சரூகி வயிற்றுக்கு நரே இறக்கினான் அவற்றை அணதைத்துப் பிடித்தபடி படுத்துக் கொண்டான்.

தயாளன் கண்களை நன்கு மட்டிக் கொண்டான். மட்டிய இமையோரத்தில் கண்ணீர் தவே கியது.”

இவ்வாறாக, கந்தவயைின் ‘பாதுகை’ சிறுகதை மகனை இழந்துபோன ஒரு தாயின் மனவதேனகையையும் ஏக்கங்களையும் உணர்வுப்பர்வமாகப் புதிவசெய்கிறது. இதனாற்றான் வலெங்கட் சாமிநாதன் ‘தொடரும் உரையாடல்’ என்ற கட்டுரையில் “கந்தவயைின் அடங்கிய கூரலும் அமதையும் நிதானமும் விசவேமானவை. அவரது எழுத்தும் அலங்காரங்களோ உரத்த கூரலோ ஆவசே உணர்வோ அற்றது. ஆனால் மிகுந்த தரேச்சிபற்ற எழுத்தும்” எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இச்சிறுகதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நண்பர் மதிசுதா ‘பாதுகை’ என்ற குறும்புத்ததை எடுத்துள்ளார். அக்குறும்புத்தில் குறித்த உணர்வுப்பர்வமான இக்காட்சி அழகாகப் புதிவசெய்யப்பட்டுள்ளது. இச்சிறுகதை சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்ப்புகுத்தரே வாகியுள்ளது என்பதும் மலேதிக தகவல்கள் ஆகும்.

subramaniam kuneswaran <kuneswaran@gmail.com>